

Pfv.II.21.554/2009/4.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az ügyvéd által képviselt felperesnek az ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen élettársi közös szerzés megállapítása és a közös tulajdon megszüntetése iránt a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon 16.P.21.542/2005. számon megindított és a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.093/2009/5. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős határozat ellen a felperes részéről 182. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alpereseknek 125.000 (egyszázhuszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint a Magyar Államnak, külön felhívásra 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes és az I. r. alperes között 1986-ban érzelmi kapcsolat alakult ki, majd a felperes 1987. márciusában az I. r. alpereshez költözött, a tulajdonát képező K., R. alatti ingatlanba. A háztartás fenntartásának költségeit nagyobb részt az I. r. alperes viselte, ahhoz azonban - szükség szerint - a felperes is hozzájárult, valamint ő végezte a háztartási munkákat (mosás, főzés, takarítás) is.

Az I. r. alperes mintegy négy hektár területű ingatlanán szőlőműveléssel foglalkozott, a felperes is rendelkezett mezőgazdasági földterületekkel. A felperes és az I. r. alperes külön-külön gazdálkodott, azonban a mezőgazdasági tevékenységükben egymást a szükséghez képest segítették.

A felperes 1990. március 1-től, az I. r. alperes 1989. március 1-től részesült nyugellátásban. Az I. r. alperes nyugdíját a felperes kezelte, közös bankszámlával ugyanakkor nem rendelkeztek.

Az I. r. alperes 1987. szeptember 9-én 500.000 forint vételárért megvásárolta a H., V. alatti üdülőingatlant, amelyet a fia, a II. r. alperes által biztosított összegből felújított, illetve

korszerűsített, majd az 1993. november 20-án kelt szerződéssel a II. r. alperesnek ajándékozott.

Az I. r. alperes szövetkezeti kiválás címén 1993-ban megszerezte a H., L. alatti ingatlan 2/4 tulajdoni illetőségét. Az ingatlan további 2/4 hányadát az 1993. december 17. napján kelt szerződéssel a felperes és az I. r. alperes egymás között egyenlő 1/4-1/4 arányban megvásárolták. Az ingatlant közösen, bérbeadás útján hasznosították.

A felperes és az I. r. alperes kapcsolata 1999. december 14-én megszakadt, ekkor a felperes az I. r. alperes ingatlanából elköltözött.

Ezt követően, 2000. február 19-én a felperes és az I. r. alperes megállapodást kötött, melynek 1. pontjában rögzítették, hogy az 1987. március 6-tól 1999. december 14-ig fennállott élettársi közösség ideje alatt keletkezett vagyonszösséget megszüntetik. Az I. r. alperes elismerte a felperesnek a közös tulajdonukban álló h-i üdülő bérleti díjának rendezéséből eredő 400.000 forint követelését, amelyből levonásba helyezték a kommunális és vendégsadó 50.000 forintos összegét. A különbözetként jelentkező 350.000 forintot az I. r. alperes 6 hónapon belül vállalta megfizetni a felperesnek. A felperes kijelentette, hogy ezen összeg kézhezvételével minden követelése megszűnik és „semmi néven nevezendő követeléssel nem lép fel, ideértve a perindítási eljárást is”. Megállapodtak abban, hogy a felperes a 3. pontban felsorolt ingóságait az ingatlanból elszállítja.

Az I. r. alperes a megállapodás szerinti 350.000 forintot megfizette a felperesnek, a felperes ennek tényét a - pontos dátummal el nem látott - „nyilatkozat” megnevezésű okiratban elismerte, s egyben kijelentette, hogy a fent hivatkozott megállapodásban foglaltakból eredően semmiféle további követelése nincs.

A felperes módosított keresetében tulajdonjoga megállapítását kérte a H., V. utca alatti ingatlan 1/2 illetősége vonatkozásában élettársi közös szerzés címén. Kérte ezen 1/2 illetőség tekintetében az alperesek között 1993. november 23-án kötött ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítását, továbbá az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését oly módon, hogy a bíróság az érintett ingatlan 1/2 tulajdoni illetőségét 5.000.000 forint megváltási ár ellenében adja a II. r. alperes tulajdonába. Kérte a közös tulajdon megszüntetését a H., L. alatti üdülőingatlan vonatkozásában is oly módon, hogy az őt illető 1/4 tulajdoni hányadot 1.500.000 forint megfizetése mellett az I. r. alperes váltsa magához.

Az alperesek ellenkérelmükben a H., V.utca alatti ingatlan vonatkozásában a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a felperes és az I. r. alperes között nem állott fenn élettársi kapcsolat, nem gazdálkodtak közösen és szexuális kapcsolatuk sem volt. Arra is hivatkoztak, hogy a V. utcai ingatlan vételárát teljes egészében az I. r. alperes fizette ki, így az ingatlan egészének az I. r. alperes volt a tulajdonosa, ezért azt érvényesen ajándékozhatta a II. r. alperesnek. A H., L. utcai ingatlanra vonatkozó közös tulajdon megszüntetésére irányuló keresetet az I. r. alperes - jogalapjában - elismerte, a megváltási ár összegét 1.000.000 forintban kérte megállapítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes élettársi vagyoni közösség jogcímén 1/2 arányú tulajdonosa a H., V. utca alatti ingatlannak. Az alperesek között 1993. november 20-án létrejött ajándékozási szerződés az ingatlan 1/2 tulajdoni illetősége vonatkozásában érvénytelen. Az ingatlanon fennálló közös tulajdont akként szüntette meg, hogy a felperes 1/2 tulajdoni illetőségét 5.000.000 forint megváltási ár ellenében a II. r. alperes tulajdonába adta és kötelezte a II. r. alperest a megváltási ár 60 napon belül történő megfizetésére. A H., L. utcai ingatlanon fennálló közös tulajdont oly módon szüntette meg, hogy a felperes 1/4 tulajdoni hányadát 1.000.000 forint megváltási ár 30 napon belüli megfizetése fejében az I. r. alperes tulajdonába adta.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes és az I. r. alperes között 1987. márciusa és 1999. decembere között élettársi kapcsolat állt fenn, egy ingatlanban éltek és az I. r. alperes személyes előadásából is kitűnően közöttük szexuális kapcsolatra is kiterjedő érzelmi közösség volt, amelyet alátámaszt, hogy egyházi házasságot kötöttek. Az a körülmény, hogy mezőgazdasági ingatlanaik hasznosításából származó jövedelmeiket külön kezelték, nem érinti az élettársi életközösség fennállásának megállapíthatóságát, amelyet - gazdasági vonatkozásban - bizonyít a H., L. utcai ingatlan közös megvásárlása is. A gazdasági együttműködést támasztja alá az is, hogy a nyaralót később közösen hasznosították, a bérleti díjból a felperes is részesült. Kétségtelen, hogy a közösen lakott ingatlan fenntartásának, illetve a megélhetésüknek költségeit túlnyomó részt az I. r. alperes viselte, ahhoz azonban - ha kisebb mértékben is - a felperes is hozzájárult.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes vonatkozásában szerzésben való közreműködésként értékelendő az általa végzett háztartási munka, ezért valamennyi körülmény figyelembevételével a szerzésben való közreműködés arányát egyenlő mértékűnek ítélte meg az élettársak között.

A fentiekre tekintettel döntött az elsőfokú bíróság a H., V. utcai ingatlan vonatkozásában a felperest megillető tulajdoni hányad

mértékéről és ennek következtében az alperesek között ezen ingatlanilletőség vonatkozásában létrejött ajándékozási szerződés semmisségéről, illetve szüntette meg a perbeli két ingatlanon a felperes és az alperesek közös tulajdonát.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében megváltoztatta és a H., V. utca alatti ingatlanra vonatkozó keresetet elutasította.

Az alperesek fellebbezésére tekintettel a másodfokú bíróság elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felperes és az I. r. alperes együttélése jogilag élettársi jellegűnek minősült-e. A bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy az élettársi kapcsolat nem állt fenn.

Az élettársi kapcsolat létrejöttének és fennállásának megállapítása fogalmilag feltételezi a közös lakásban való együttlakást, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi kapcsolat fennállását, az együvé tartozásuknak harmadik személyekkel szemben való felvállalását és azt, hogy a felek legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdálkodásuk eredményeként szerzett vagyon közös legyen. A kizárólag a közös életvitel költségeinek fedezésére kiterjedő gazdasági együttműködés, ha egyébként vagyoni függetlenségüket a felek fenntartják, nem teszi lehetővé az élettársi kapcsolat fennállásának megállapítását.

A felperes és az I. r. alperes hosszú időn, több mint 10 éven át közös lakásban, közös háztartásban, érzelmi közösségben éltek. Ugyanakkor még a közös életvitel költségeinek fedezése körében sem valósult meg közöttük maradéktalanul a gazdasági együttműködés, termőföld ingatlanaikon pedig a felek egyértelműen külön-külön gazdálkodtak, annak hasznát nem vegyítették. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ilyen körülmények között önmagában abból a tényből, hogy a H., L. utca alatti nyaralóingatlan 1/2 tulajdoni hányadát közösen szerezték meg, nem vonható le következtetés olyan gazdasági együttműködés megvalósulására, amely lehetővé tenné a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat fennállásának megállapíthatóságát, a felek jövedelmének közös célra való felhasználása ugyanis nem valósult meg.

Az élettársi kapcsolat fennállásának hiányában pedig a perrel érintett ingatlan vonatkozásában a közös szerzés vélelme nem érvényesül, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy hozzájárult az ingatlan vételárához. Ezt azonban nem igazolta. Nem volt megállapítható a felperesi hozzájárulás az ingatlanon végzett beruházásokhoz sem.

A fentiekkel áll összhangban felperes és az I. r. alperes között 2000. február 19-én létrejött megállapodás tartalma, melyben a

kapcsolatuk megszűnésével összefüggő elszámolást végezték. A felperesnek az okiratban rögzítettek szerint csak a L. utcai ingatlan bérleti díjával, illetve a V. utcai üdülőben lévő ingóságaival kapcsolatban volt követelése, a megállapodásban a V. utcai ingatlanra vonatkozó tulajdoni igény nem szerepel. Amennyiben a felperesnek ténylegesen ilyen igénye lett volna, életszerű, hogy erre az okiratban legalábbis utalnak.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság megalapozatlannak ítélte a felperes tulajdoni igényét a H., V utca alatti üdülőingatlan 1/2-e vonatkozásában, ezért alaptalan az alperesek között az ingatlanra vonatkozóan létrejött ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset is.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak megváltoztatásával az elsőfokú ítéletben foglaltak alapján kérte annak megállapítását, hogy a felperes élettársi vagyontársaság címén megszerezte a H., V. utca alatti üdülőingatlan 1/2 eszmei hányadának tulajdonjogát. Kérte annak megállapítását is, hogy az alperesek által a fenti ingatlanra 1993. november 20-án kötött ajándékozási szerződés azon részében érvénytelen, amellyel az I. r. alperes a II. r. alperes részére átruházta az ingatlanból a felperest élettársi vagyontársaság címén megillető 1/2 eszmei tulajdoni hányadot, illetve kérte a V. utcai ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését oly módon, hogy a II. r. alperes a felperes tulajdoni hányadát váltsa magához 5.000.000 forint megváltási ár ellenében.

A felperes szerint a másodfokú bíróság az élettársi kapcsolat törvényi fogalmát jogszabálysértően szűkítette, amikor „jogi értelemben vett” élettársi kapcsolat hiánya miatt nem tekintette élettársi közösségnek a felperes és az I. r. alperes együttélését. A másodfokú bíróság téves jogi álláspontja miatt jogszabályt sértett, amikor a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében írt közös szerzés vélelmével szemben a felperes terhére értékelte azt, hogy a V. utcai ingatlan megvásárlásához és felújításához történt hozzájárulását nem tudta bizonyítani. A másodfokú bíróság az élettársi kapcsolat megállapítása során a perbeli bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, ezzel megsértette a Pp. 206. §-ában foglalt szabályt is.

A jogerős ítéletben foglaltakkal szemben a felperes és az I. r. alperes nem csupán érzelmi közösségben, közös háztartásban élt, hanem e közös háztartást közösen tartották fenn. A rezsiköltségek túlnyomó részét az I. r. alperes fizette, de azt a felperes a szükséghez képest a nyugdíjából kiegészítette. A felperes által végzett háztartási munka pedig a Ptk. 578/G. § (1) bekezdés második mondata alapján a közös vagyon szerzésében való közreműködésnek

számít, amely a jelen esetben több mint egy évtized munkájának eredményét jelenti.

A felperes szerint a gazdasági együttműködés is megvalósult, pihenésüket szolgáló üdülőingatlanokat vásároltak, részben saját használatra, részben pedig bérbeadás útján történő hasznosítással jövedelemszerzésre. A másodfokú bíróság a fenti közös gazdasági célt figyelmen kívül hagyta az ítélezése során, még a L. utcai ingatlan vonatkozásában is, amelyet nem vitásan közösen szereztek a felek, azt közösen hasznosították és a bérleti díjat megosztották.

Jelen esetben az együttélés pontos időszaka megállapítható volt a perben és ez alatt történt a két h-i ingatlan vétele, amelyen a felperes és az I. r. alperes között vagyontársaság jött létre. A közös szerzés vélelmével szemben az I. r. alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a V. utcai ingatlan vásárlása kizárólag a különvagyonából történt. Ez azonban nem bizonyosodott be, az életközösség kezdetekor a felek közel azonos mértékű megtakarítással rendelkeztek, ebből fedezték a V. utcai ingatlan vételét, illetve felújítását.

A felperes szerint a másodfokú bíróság a felek 2000. február 19-i okiratában foglalt akaratnyilatkozatának kirívóan okszerűtlen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felek között nem létezett élettársi közösség, illetve a felperesnek eredetileg nem volt az ingatlanvagyonnal kapcsolatos követelése. A megállapodás helyes értelmezése szerint ugyanis az a közös vagyon egyik tárgya, a H., L. utca alatti üdülő bérleti díjának elszámolásáról szól. Az élettársi közösség idejét és a vagyontársaság fennállásának tényét a megállapodásban külön rögzítették. A felperes álláspontja szerint ugyanakkor a megállapodás nem minősül az élettársi vagyontársaság megszüntetésére irányuló, a közös vagyon egészére kiterjedő egyezségnek, mivel ehhez a feleknek az ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetésében is meg kellett volna állapodniuk, ugyanakkor a megállapodás a közös tulajdonú ingatlanokat meg sem jelölte. Ilyen tartalmú egyezség hiányában az élettársi vagyoni követelésről való lemondás sem terjedhet ki a megállapodással nem érintett vagyoni körre, azaz a közös ingatlanra. A joglemondás kiterjesztő értelmezése nem megengedett. A megállapodás tartalmát tekintve a felperes jogról való lemondása kizárólag a második pontban foglalt elszámolásra vonatkozott.

Az alperesek ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

Álláspontjuk szerint a felperes tévesen értelmezte a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat. A felperes és az I. r. alperes között ugyanis nem állt fenn élettársi kapcsolat, illetve a perben

a felperes azt sem bizonyította, hogy az esetleges közös szerzésben azonos lett volna a közreműködésük aránya.

A másodfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes és az I. r. alperes között - jogi értelemben - élettársi kapcsolat nem állt fenn, ezért az élettársak szerzési arányára vonatkozó a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében foglalt szabályozás nem is volt irányadó.

A felülvizsgálati kérelem - az alábbi indokok szerint - nem alapos.

A Ptk. 685/A. §-a szerint az élettársak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együttélő személy. A Ptk. 578/G. § (1) bekezdése értelmében az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni. A háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít.

Az élettársak rendszerint egy lakásban, közös háztartásban élnek, közöttük szoros érzelmi és szexuális kapcsolat áll fenn. Az élettársi jogviszony elengedhetetlen feltétele a mindennapi életvitel során és a jelentősebb vagyoni tevékenységekben is megnyilvánuló gazdasági együttműködés, azaz a gazdasági közösség fennállása. Önmagában a pénzkezelés módjának nincs ügydöntő jelentősége, amennyiben azonban a felek a saját jövedelmükkel önállóan rendelkeznek, azt közös célra nem használják fel, a közös cél érdekében való gazdasági együttműködés és ennek folytán az élettársi kapcsolat fennállása nem állapítható meg.

A perben elsődlegesen az volt az eldöntendő kérdés, hogy a felek hosszú időre visszanyúló kapcsolata elérte-e a fentiek szerint meghatározott élettársi jogviszony kritériumait. Az első és a másodfokú bíróság egybehangzóan állapította meg, hogy az érzelmi kapcsolat nem vitásan hosszú időn keresztül fennállt a felek között, valamint a közös háztartás is, a gazdasági közösség tényét és ennek következtében az élettársi jogviszony fennállását azonban csak az elsőfokú bíróság állapította meg.

Az élettársi kapcsolat sokféle lehet, a felek egyéniségétől, életkorától, körülményeitől függően az egyes kapcsolatokban az élettársi jogviszony elemei közül egyesek jobban, míg mások kevésbé érvényesülnek.

Jelen esetben két idősebb, már megfelelő egzisztenciával rendelkező személy kötötte össze a sorsát, akiknek előző házasságukból gyermekeik is születtek. Az érzelmi kapcsolat fennállását, az együvé tartozás tényének vállalását (amit az egyházi házasságkötés

is tanúsít) senki sem vitatta, ahogyan azt sem, hogy a felek közös háztartásban éltek, melyben a háztartási munkákat a felperes végezte, ő volt az, aki az alperes nyugdíját kezelte és beosztotta, valamint szükség esetén a saját nyugdíjából kiegészítette. Kétségtelen, hogy a felek a különvagyonukat képező földterületeken külön-külön gazdálkodtak, alkalomszerűen egymás támogatásával és a mezőgazdasági munkából származó jövedelmüket sem helyezték be a „közös kasszába”, ez azonban esetükben nem is volt elvárható. Jelentős közös beruházás volt ugyanakkor a H., L. utca alatti ingatlan megvásárlása azon, hosszú távú közös gazdasági cél érdekében, hogy az ingatlan tartós hasznosításából nyugdíjukat kiegészítő többletjövedelemre tegyenek szert.

Jelen esetben tehát a felek vagyoni együttműködése, gazdasági közössége is megállapítható volt, így az élettársi kapcsolat valamennyi törvényi tartalmi eleme megvalósult. Helyesen döntött ezért az elsőfokú bíróság, amikor a másodfokú bírósággal ellentétben megállapította, hogy a felperes és az alperes között 1987. március 6. és 1999. december 14-e között élettársi kapcsolat állt fenn, „jogi értelemben” is.

Helyesen értékelte ugyanakkor a bizonyítékokat a másodfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a H., V. utca alatti ingatlanon a feleknek nem állott fenn tulajdonközössége, és ezért a felperes erre vonatkozó keresetét elutasította.

Miután a V. utcai ingatlant az alperes az élettársi kapcsolat fennállása alatt vásárolta, a közös szerzés vélelmével szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ingatlan vételére kizárólag a különvagyonából került sor, a felperes ehhez, valamint a ház átépítéséhez nem járult hozzá. Ennek bizonyítására ugyan az I. r. alperes által hivatkozott 2000. február 19-i szerződés nem volt alkalmas, ugyanis a szerződés - tartalmát tekintve - csak a L. utcai közös ingatlan bérbeadásából származó jövedelem elszámolására vonatkozott, a megállapodás tehát önmagában sem a közös tulajdon fennállását, sem fenn nem állását nem bizonyította. Az I. r. alperes ugyanakkor bankszámla kivonatokkal igazolta, hogy a V. utcai ingatlan vételének időszakában megfelelő nagyságrendű pénzeszköz állt rendelkezésre, melyből - részletekben - az 500.000 forint vételár kifizetéséhez szükséges összeg felvételre került. Ezzel szemben a felperes a szerzéshez való hozzájárulását még csak nem is valószínűsítette.

Az ingatlan különvagyoni jellegét támasztja alá az, a másodfokú bíróság által hivatkozott körülmény is, hogy a vételre röviddel az élettársi kapcsolat létesítését követően került sor, és kizárólag az I. r. alperes nyert tulajdonosként az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzést, szemben a L. utcai ingatlannal, ahol az élettársak

mindketten vevőként szerepeltek és az ingatlan-nyilvántartás is ezt tükrözte.

Az I. r. alperes meg nem cáfolt előadása szerint az ingatlan átépítésére, korszerűsítésére azért került sor, mert a II. r. alperes elégedetlen volt az ingatlan állapotával, méretével, így életszerű, hogy az igényeinek megfelelő átépítési munkálatokat ő finanszírozta.

Azt, hogy a felperes tudott arról és nem tiltakozott ellene, hogy az ingatlant az I. r. alperes fiának, a II. r. alperesnek ajándékozta az 1993. november 20-án kelt szerződéssel, a II. r. alperes és O. S. ügyleti tanúk mellett, akik azt állították, hogy a felperes a szerződés aláírásánál is jelen volt, a felperes lánya, D. É. sem vitatta, aki elismerte, hogy édesanyja az ajándékozás tényéről még az együttélés időszakában tudomást szerzett. Ennek ellenére a felperes csak a jelen perben állította a V. utcai ingatlan közös szerzését.

Helyesen jutott a másodfokú bíróság ezért arra a következtetésre, hogy a felperes nem támaszthat tulajdoni igényt a H., V. utca alatti üdülőingatlan 1/2 hányada vonatkozásában, ezért alaptalan az alperesek között ezen ingatlanra vonatkozóan létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresete is.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy - érdemét tekintve - a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - az indokolás részbeni módosításával - hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján őt kötelezte - 5.000.000 forint felülvizsgálati pertárgyérték figyelembevételével - az alperesek felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték megfizetésére a felperes a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2010. március 16.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő